

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Elišky Cihlářové v právní věci stěžovatelky **JUDr. A. J.**, za účasti **České advokátní komory**, se sídlem Praha 1, Národní třída 16, zast. JUDr. Ladislavem Krymem, advokátem v Praze 1, Národní třída 43, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2003, č. j. 11 Ca 90/2003 - 30,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 16. 10. 2003, č. j. 11 Ca 90/2003 - 30, zamítl žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí představenstva České advokátní komory ze dne 13. 1. 2003, č. j. P-182/02, kterým byl stěžovatelce podle ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, pozastaven výkon advokacie do pravomocného skončení trestního řízení, vedeného pro trestný čin podle § 255 odst. 1, 3 trestního zákona.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost ze dne 10. 12. 2003, kterou se obsahově domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, jímž by byl zrušen v záhlaví citovaný rozsudek Městského soudu v Praze a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Kasační stížnost je podána opožděně.

Lhůta k podání kasační stížnosti proti citovanému rozsudku Městského soudu v Praze, která podle ustanovení § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), činí dva týdny po doručení rozhodnutí, skončila uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce (§ 40 odst. 2 s. ř. s.).

Z dodejky ohledně doručení v záhlaví uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze je patrné, že tento rozsudek byl stěžovatelce doručován do vlastních rukou na řádně uvedenou adresu, písemnost však byla uložena dne 14. 11. 2003 a vyzvednuta stěžovatelkou až dne 28. 11. 2003. Se zřetelem k tomu, že doručenka obsahovala všechny náležitosti uvedené

v ustanovení § 50e odst. 1 o. s. ř., ve znění platném v době doručování (dále jen „o. s. ř.“), za použití ustanovení § 64 s. ř. s., byla veřejnou listinou (§ 50e odst. 4 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s.). Z hlediska doručování písemností fyzickým osobám a určení dne doručení citovaného rozsudku Městského soudu v Praze proto bylo nutno postupovat podle ustanovení § 46 odst. 4 o. s. ř. za použití ustanovení § 64 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastížen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, písemnost se uloží a adresát se vhodným způsobem vyzve, aby si písemnost vyzvedl. Nevyzvedne-li si adresát zásilku do deseti dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Jak již bylo uvedeno, písemnost (rozsudek) byla uložena dne 14. 11. 2003. Stěžovatelka si tuto písemnost do deseti dnů od uložení nevyzvedla a proto za den doručení rozsudku bylo nutno považovat poslední den této lhůty, kterým bylo pondělí 24. 11. 2003. Se zřetelem k tomu, že stěžovatelce byl ve smyslu ustanovení § 46 odst. 4 o. s. ř. za použití ustanovení § 64 s. ř. s. doručen v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze dne 24. 11. 2003, skončila lhůta k podání kasační stížnosti proti tomuto rozsudku uplynutím dne 8. 12. 2003.

Jelikož stěžovatelka předala kasační stížnost proti citovanému rozsudku Městského soudu v Praze k poštovní přepravě až dne 10. 12. 2003, ačkoliv poučení o lhůtě k podání kasační stížnosti v tomto rozsudku odpovídalo ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s., stalo se tak zjevně po uplynutí lhůty k podání tohoto mimořádného opravného prostředku, jejíž zmeškání nelze prominout (§ 106 odst. 2, poslední věta, s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud proto z uvedených důvodů usnesením odmítl kasační stížnost stěžovatelky proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2003, č. j. 11 Ca 90/2003 - 30, jako opožděně podanou (§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut. Nejvyšší správní soud neshledal v této věci důvody zvláštního zřetele hodné, aby přiznal úspěšné účastnici České advokátní komoře právo na náhradu nákladů řízení, spočívajících v jejím zastoupení advokátem (§ 60 odst. 8 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s.). Je tomu tak proto, že povinnost České advokátní komory hájit jí vydané rozhodnutí na soudě proti správní žalobě představuje samozřejmou součást povinností plynoucích z běžné agendy, k níž je tato účastnice zejména personálně, ale i finančně vybavena. Nelze proto spravedlivě žádat na stěžovatelce, byť i ta je advokátkou, aby hradila náklady vzniklé tím, že Česká advokátní komora v personální záležitosti udělila plnou moc k zastupování advokátovi.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu